

Szántó Olivér A Játékautóval

Itt már abszolút nagy vagyok, már autóvezetői jogosítványt szereztem. A fénykép Tövisen van az udvaron, a háttérben látszik pár téglá. Lehettem olyan négyéves körül, a kép tehát 1937 körül készülhetett. De nemcsak gyerekautóm volt, hanem volt egy kicsi szekere is. Abban az időben egy ilyen autó nagyon nagy dolog volt egy gyereknek. A születésnapomra vagy hasonló alkalomra kaphattam, de hogy nem Romániából, az is biztos. És ha jól tudom, legalábbis úgy rémlik, az ilyen értékesebb ajándékokat mindig a mérnök nagybácsikámtól kaptam, a Tuszi bácsitól [Márer Artúr], lehet, hogy ez is onnan jött. De egyébként sem volt probléma nekünk megvenni egy nagyobb ajándékot. Sok pénzünk volt mindig. Talán még kisebb voltam, mikor burrogtattam állandóan, és a széknél kormányoztam, szóval abszolút autómániás voltam már kisgyerek korom óta, akárcsak most. Most is imádok vezetni.

Abban az időben, tehát az 1930-as években, ha valakinek autója volt, az nagy dolog volt. Anyáméknak volt autójuk, apu vezette. De apunak nem volt autója ügynök korában, vonattal utazott. A legelső autó úgy került a családba, hogy régen az volt a szokás, hogy a lányoknak volt hozományuk, s a hozománya anyámnak bent volt a bankban. A bank bebukott, s akkor a hozományból lett az igazgatói autó, mondjuk, kárpótlásként odaadva anyuéknak. Használták egy darabig, aztán túladtak rajta, mert igen költséges volt. Hogy milyen márka volt, arra már nem emlékszem, de azt tudom, hogy nagyon sok benzint evett.